

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1871.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident B. Young,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te Octbr. 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg har en Anmodning at rette til Derbvogterne og de Brødre, som anvise Pladser, saavel som til vore Søstre, af hvilke nogle, som jeg seer, have optaget enkelte af de Pladser, som vi ellers pleie at lade staae aabne for Fremmede. Det vilde være os hjært, om Søstrene vilde besætte ældre Pladser først, ligesom vi ville anmode Brodrene, som anvise de Forsamlede Pladser, om at paasee, at de Sæder, som Almindelighed ere forbeholdte Fremmede, forblive ubesatte idag, indtil Forsamlingen begynder; hvis da de, for hvem Sæderne staae aabne, ikke komme og besætte dem, kunne Søstrene benytte dem. Jeg haaber, at dette vil blive iagttaget og sat i Udførelse.

Da vore Brødre af de Dølv vilde tale til os under Conferencen, føler jeg til at give dem nogle faa Texter at prædike om, hvis de foretrække at gjør det. Jeg skulde ikke have Noget imod at høre

dem prædike om Enighed i Gjæringer eller Enighed i Tro og Gjæringer eller, som Regle talde det, Virken i Forening. Dette er eet Punkt. Jeg skulde ogsaa lide at høre dem give Lærdomme med Hensyn til vore Traditioner, thi saadanne Lærdomme ere nødvendige til enhver Tid. Vi bør aflægge disse og antage de Regler, som gennem Aabenbaring ere givne til vor Veiledning her paa Jorden. Hvis nogle af vore Brødre føle til at tale om denne Gjenstand, vilde det være os hjært at høre dem; hvis de ikke ere oplagte til at prædike efter Texten, kunne de prædike udenfor den, ligesom de fleste Præster gjøre. Jeg har kun hørt meget faa Præster prædike efter deres Texter, de prædike i Almindelighed udenfor dem.

Vore Børns Opdragelse er værd vor Opmærksomhed og Vældsternes Prædiken fra denne Forsamling. Det er en Gjen-

stand, som burde grundig indprentes i Forældres og den opvoksende Slægts Sind; og de, som ønske at prædike efter denne Text, kunne gjøre saaledes. Hvis de ikke søle til at prædike efter Texten, kunne de prædike fra den.

Templets Opbyggelse vil det være meget godt at tale om en Deel af Eiden. Ordinancerne i Guds Huus ere til Frelse for Menneflægten. For nærværende Tid ere vi de Eneste paa Jorden, som have nogen Kundskab om og som holde Saliggjorelsens Nøgler, givne til Menneflenes Born fra Himlene ved Herren den Almægtige; og efterfom vi holde disse Nøgler, er det af Bigtighed, at vi virke med dem til Menneflægtens Frelse. Opførelsen af Templer, Steder, hvori Saliggjorelsens Ordinancer blive udførte, er nødvendig for Fuldførelsen af Gjenløsningsplanen, og det er en herlig Gjenstand at tale om til de Hellige.

Israels Indsamling er ogsaa en Text, Brødrene fordeelagtigt kunne tale til de Hellige om. Vi ere midt iblandt Israel, men de ere ogsaa adspredte blandt Jordens Nationer: de ere blandede med alle Nationer, især er dette Tilfældet med Ephraims Stamme, og skulle indsamles. Vi have Israel iblandt os; vi behoe deres Land; vi have Forbindelser med dem og det er vor Pligt tildeels at søde og klæde dem og holde Fred med dem for Nærværende, indtil de faae Kundskab om Sandheden. Jeg mener Lamantierne, de oprindelige Beboere af vort Land; de ere af Israels Huus.

En Gjenstand, som jeg ikke mindst eller sidst skalde ønske at høre omtalt, er Kjønnenes Forening. Vi kunne ikke gaae igjennem nogen Kjøbstad eller Landsby, uden at træffe paa et stort Antal unge Mennefler, som uagtet de ere naaede til den modne Alder, alligevel ere forblevne ugifte. Dog, dette kan have sine Ar-

sager. Den unge Mand siger: „Jeg tør ikke tage mig en Hustru, thi Verdens Moder og Skikke gjøre sig gjældende blandt Damerne her i en saadan Grad, at jeg vilde behøve en heel Formue for at forsørge en af dem.“ Den unge Dame siger: „Jeg ønsker ikke at gifte mig, undtagen jeg kan faae en Mand, der kan bære Omsorg for mig og tilfredsstille min Forsængelighed.“ Folk kunne kun dømmes efter deres Gjerninger, og ved at iagttage dem, maae vi erkjende, at den unge Mand's Anskuelse ere altsor sande, de ere Kjendsgjerninger. Dette burde være anderledes. Saadanne Følelser, Anskuelse og Indfyndelser burde affattes blandt dette Folk. Vore unge Mænd og Kvinder burde overveie deres Pligter mod hverandre, mod Gud, Jorden, deres Forældre og de kommende Slægter, for deres Frelse og Opføielse blandt Guderne og til Ære for ham, vi tjene. Dette er ikke forsængelig Snat eller Romaner, men Kjendsgjerninger, og det er meget urigtigt af et Samsund, der troer som vi troe, at bære sig ad ligesom den vantro Verden. Det er ikke overeensstemmende med vor Tro, og vi burde vise vor Tro ved Gjerninger og være villige til at opholde os selv, Enhver især af os. Vore unge Folk, som have naaet den modne Alder, burde tænke og handle for dem selv. De ere Borgere og Borgerinder paa Jorden; de have en Arvelod her og et Arbeide at udføre — at lægge et Grundlag for Tilblivelsen af en Nation og vise det for Verden, eller de ville synke i Forglemmelse og gaae deres Opøsning imode. Disse Ting ere af Bigtighed for os idetmindste, og i Særdeleshed i denne Nation, hvor mange Mennefler bortodde deres Liv og Tilværelse og neppe faae „en Ret Lindser“ til Bederlag.

Ungdommens Opdragelse er en vig-

tig Tægt for Brødrene at prædike om, og de Hellige skulde sætte stor Pris derpaa. Vi have det Privilegium at nyde Aabenbarelsens Aand og den Kundskab, som kommer fraoven, og foruden dette skulde enhver Green af Videnskab, som kjendes i Verden, læres iblandt og erhverves af os. Alle Kunster og Videnskaber og enhver Green af Mechanisme, som kjendes og forstaaes af Menneffene, skulde forstaaes af dette Folk. Men det er ligemeget, hvor megen Kundskab vi kunne erhverve os efter Verdens Wiis ved Studering; uden den Herre Jesu Aabenbaringer blive os tildeelte, kunne vi ikke anvende vore erhvervede Kundskaber til den størst mulige Nytte. En Mand kan vel have Kundskab til Kjendsgjerninger, uden at faae Aabenbaring. En Mathematiker kan f. Ex. erhverve sig en stor Deel Kundskaber, uden at faae særskilt Aabenbaring ved Herrens Aand til at oplyse hans Sind, men alligevel kan han ikke kjende eller forstaae hvad han vilde forstaae, hvis han havde beredt sit Hjerte til at modtage Wiisdom fra Himlen. Saaledes er det med alle Videnskaber.

Disse Principer burde overveies af dette Folk, og her er Stedet, Brødre, til at give Underviisning derom. Men jeg vil give mine Brødre, Eldesterne, en Raamindeelse — indlad Eder aldrig paa at undervise om en Ting, som I ikke selv forstaae. Saadanne Ting ville komme paa Eders Sind, men uden at udbrede sig for vidtløftigt om saadanne Gjenstande, kan man ved Spørgsmaal og Svar meddele hverandre Kundskab. Der er Meget i vor egen Hjerne, som ved Herrens Aands Vistand vil sætte os istand til at forkynde mange Ting — mere end Verden, ja endog mere end de Hellige kunne fatte.

Antag, at en Mand kom her og ud-

viklede for Eder vor Fader Adams sande Egenkaber — fortalte bestemt, hvorledes han var organiseret — hans Hvide, Legeform, Udstrækningen af hans Kundskab, de Forpligtelser, han var underkastet, og den Kundskab, han maatte forglemme for at forringe sig selv og blive dødelig! Antag, at alt dette blev fortalt de Hellige, hvormeget af det vilde de fatte? Meget lidt. Der kunde findes Enkelte, hvis Sind kunde fatte nogle af disse Ting, men Andres kunde ikke. Aabenbarelsens Aand kan aabenbare disse Ting for Folket, men hvis de ikke leve saaledes, at de kunne have den Herre Jesu Christi Aabenbaringer, ville de forblive en Hemmelighed for dem, og formedelst det Elor, som hviler over Folkets Sind, ville de ikke forstaae disse Ting. Nogle af disse Principer have været udviklede for de Sidste-Dages Hellige, men hvor mange have fattet dem?

Brøder Orson Hyde hentydede til Nogle, som beklagede sig over, at der ikke gaves Aabenbaringer mere. Jeg vil her omtale en Ting, man har bebrejdet mig som Synd eller ialtfald som en Feil — jeg mener ikke her, men ude iblandt Nationerne — nemlig, at Brigham Young skal have sagt, „at naar han udsender sine Taler til Verden, skulde de annames som bibelste Lærdomme.“ Jeg siger endnu, at naar de ere reenskrevne og gennemsete af mig, ere de ligesaa gode og hellige som dem, der findes i denne Bibel, og hvis I ønske at læse Aabenbaring, da læs Talerne af ham, som kjender Guds Veie, uden nogen særskilt Befaling til een Mand at gaae her og til en anden at gaae der, eller til En at gjøre dette eller en Anden at gjøre hiint. Naar en Mand i Kirkens tidligere Dage vilde sælge en Landeiendom, maatte han have en Aabenbaring — Josefhy maatte erholde og give en Aabenbaring.

Mange vilde slet ikke udføre nogen Ting førend Gud havde givet dem en Aabenbaring gennem Propheten. Det maatte hedde: „Saaledes siger Herren, sælg din Giendom, stjænk saa og saa meget af dine Midler til Skolevæsenet eller til Trykning, eller til Udspreidelse af Kundskab i Verden. Stjænk saa og saa meget af dine Midler til Udførelsen af dette og saameget til Udførelsen af hiint.“ Jeg har kjendt mange rige Mænd i Kirkens tidligere Dage, som maatte have Aabenbaring for at forstaae, hvorledes de skulde anvende deres Midler, men naar de saa fik den, hvormange vare saa villige til at opfylde den punktlig? Til hvad Gavn er Aabenbaring for saadanne Individider? Ingen, men den besegler deres Fordømmelse. Hvorfor onster da Folket Aabenbaringer til deres egen Fordømmelse?

Forlynd Herren's Befalinger til Folket her i denne Conference; ville de overholde dem? Der er nogle Faa, som ville, men tag Nogle af dem, som kaldes Sidste-Dages Hellige, vilde de leve efter dem, hvis de bleve tillkjendegivne dem? Jeg veed, de ville ikke; men ikke desto mindre er Herren barmhjertig og vil bære over med sit Folk. Han har baaren over med os og velsignet os for at see om vi vilde vandre efter Sandhedens Kundskab og punktlig opfylde hans Befalinger.

Vi have gennemgaaet Fattigdom, Nød og Undertrykkelse, og mange af os have været underkastede Tab af alle Ting fra et jordisk Standpunkt betragtet. Lad os nu komme i Velstand, mon vi saa kunde bære det og være villige til at tjene Gud? Læg Mærke til, om vi vilde være ligesaa villige til at ofre Millioner, som vi vare til at ofre det, vi havde, da vi vare forholdsvis fattige. Rige Mænd vilde i Almindelighed ikke være

villige dertil. Vi vide det, og Gud veed det, og derfor behandler han os som usornuftige, ulydige, tankeløse, trevne Børn — ja som en Flok Børn.

Det er bleven sagt Tid efter anden, at hvis Folket levede for de store Ting, som Gud har i Beredskab for dem, vilde de være stikkede til at nærme sig deres Frelse og Ophjælpelse, men førend vi gjøre Fremskridt i Smaating og adlyde Herren's Røst i de Pligter, som ligge for os, vil han ikke løfte Sløret, der skjuler de udsødelige Verdenens store Hemmeligheder for os. Hvis vi ikke forbedre os, vide vi allerede for meget. Maaſtee Noget synes, at jeg bellager mig; godt, det gjør jeg ogsaa. Jeg seer, at de Sidste-Dages Hellige gaae til Fordærvelse og Apostasi. „D,“ sige de, „vi have Rigdomme og Velstand,“ og det er netop det, som i mange Tilfælde leder dem i Fordærvelse.

Hvor ere de Kjobmænd, som have beriget sig paa vor Beføstning, haade de, som ere og de, som ikke ere i vort Samfund? De opholde sig iblandt os, men deres Folelser ere, „vi onste Mere, vi onste de Sidste-Dages Helliges Penge.“ Stil den Fordring til dem, at offre Alt hvad de eie, og see saa hvad Dei de tage. Da de kom her, havde de ikke en Vogn og eiede ikke fem Dollars; vi have beriget dem. Hvis vi fik en Aabenbaring, som befalede dem at offre Alt hvad de havde, vilde der da være En iblandt Ti, som vilde adlyde den? Nei, de vilde sætte sig op imod den Almægtige og hans Salvede. Hvadenten jeg klager eller ikke, er dette kun altsor sandt.

Nu Brødre, lad os tale om de Ting, som vi i Virkeligheden forstaae, og naar vi komme til Rædsonspunkter, vi ikke kjende, selv om vi have god Grund til at troe dem, og vor Philosophi lærer os, at de ere sande, lad os gaae forbi

dem og kun lære Folket det, som vi virkelig forstaae.

Uden den Herre Jesu Christi Aabenbaringer kan Mennesket ikke kjende dette Evangelium, og hvis vort Evangelium, der bliver værdifuldt i dette Huus, og som Israels Vædster forkynde, er skjult for noget Menneske paa Jorden, da er det fordi han er formørket. Det er ikke skjult for ham, som har sine Dine opladte for Guds Hensigter, thi han forstaaer det. Naar han horer den gode Hyrdes Røst, naar han horer sunde Lærdomme — de, som komme fra Gud, kjender og annaammer han dem. Han siger: „Det er rigtigt, det er antageligt i mine Dine og tilfredsstillende for min Forstand. Jeg holder af den Lærdom, thi den er sand.“ Aarsagen hvorfor vi holde af „Mormonismen“ er fordi den er sand. Den er god, den indbefatter alt det Gode, som indeholdes i enhver Videnskab, og alt det, som nogensinde er aabenbaret til Menneskenes Vorn, og der gives ikke nogen Videnskab, som ikke er indbefattet i vor Religion. Den eneste sande Philosophi, som nogensinde er aabenbaret fra Gud til Menneskene her paa Jorden, er indbefattet i og er en Deel af vor Religion. Den omfatter hele Mennesket tiligemed alle hans Talenter og al hans Tid, medens han lever her paa Jorden, og hvis han gjør sit Bedste, vil den berede ham til at indtage en høiere Grad af Herlighed, hvor han da vil erfare, at han netop har begyndt at lære Guds Hensigter og Evighedens Rigdomme at kjende, hvor han vil forstaae de uoddelige Væsners Levnet, som leve i Lys og Herlighed, og som have erhvervet sig Udodelighed og evigt Liv og leve i Overeenstemmelse med de Love, Guderne ere underkastede. Naar vi have lært alt det, vi kunne lære her paa Jorden ved at tilegne os den Tro, som Jesus har ud-

viklet, ville vi see, at vi netop have begyndt at lære, som man siger, og naar Anden bliver gjenforenet med Legemet, ere vi beredte til at indgaae til vor Herres Glæde.

Meget er sagt om, at saa megen Magt er givet til en enkelt Mand. Hvori bestaaer en Mand's Magt paa Jorden? I den Indflydelse, han udever. Hvis en Mand har Indflydelse hos Gud, har han Magt hos ham, og hvis han har Indflydelse blandt Folket, har han Magt iblandt dem; dette er al den retmæssige eller retfærdige Magt en Mand har. Vi, Præstedømmet, have Indflydelse; Gud har givet os den, og de Sidste-Dages Hellige glæde sig ved at staae os den fortjente Tillid, og den ugunkelige Verden kan ikke forhindre det. Mange i Verden ynkes inderlig derover, men de maae finde sig i det; thi Retfærdighed, Mildhed, Sandhed og Kjærlighed vil altid afstvinge Folk Agtelse, og den, der besjæles af disse Egenheder, vil vinde sine Dngtvelsers Tillid og Velvillie.

Vi have saa ofte hort Verden strige: „Med med Gnevældet i Utah!“ Gjerne for mig, hvis I kunne, men hvorledes ville I bære Eder ad dermed, og hvori bestaaer Gnevældet? Naar I have odelagt Guds Almagt, da kunne I ogsaa faae Bngt med den saakaldte Gnevældsmagt iblandt de Sidste-Dages Hellige, men ikke for, thi den bestaaer i dette Folks koncentrerede Tro og Handling.

Ude i Verden findes der en stor Masse Spiritualister; de ville gjerne bringe Menneskene den Tro, at „Mormonisme“ er ikke Andet end Spiritualisme, men den er Materialisme tillige. Mange onste at kjende Forskjellen paa de to. Jeg stal paapege een Forskjel og onsker at vide, om hele den videnskabelig dannede Verden kan faae dette Charaktertræk til at passe paa Spiritualismen.

Tag alle de Spiritualister, som findes, og see, om de kunne tilveiebringe den Orden, som eksisterer blandt dette Folk. Her findes System, Orden, Organisation, Lov og Ret. Kunne de fremvise et eneste af disse Særkjender? Nei, og hvorfor ikke? Fordi Spiritualismen stammer hernebenfra, men vort System stammer fra Himlen og er suldkomment. Det ene er fra Djævelen, det andet er fra Gud, det er hele Forskjellen. See om hele den spiritualistiske Verden kan organisere et Samsund af sex Medlemmer, som kunne være enige om alle Ting i et Aar uden at falde fra hinanden som et Reb af Sand. Vi have beviist for hele Verden, at der er Kraft og Sammenhold i vort System, og det har udrettet Undere. Kan Spiritualismen fremvise noget Lignende?

Hvis Djævelens Rige kan gjøre lige saa meget Godt paa Jorden som Guds Rige kan, da er det al Værd, men der er ikke Sammenhold i det; dets Medlemmer deles og splittes paa alle Kanter, og Forvirring, Uorden og Splid hersker allevegne. En trækker fremad, en Anden tilbage; Sekt strider mod Sekt, Parti mod Parti, Folk mod Folk, baade i politisk, religiøs og moralsk Henseende, og jeg veed ikke om jeg bør sige i videnskabelig Henseende tillige, endstjondt Videnskaberne komme bedre tilrette med hverandre end Troesfætningerne.

Prøv dette, mine ærede Spiritualister! Her er en Opgave for Eder at tage fat paa, og naar I have tilveiebragt Orden og Enighed blandt Menneskenes Børn, saa ville vi undersøge, om vi ere i Besiddelse af andre Ting, som Verden savner. Jeg agter ikke at gaa ind paa Enkeltheder, men omtaler kun dette ene Punkt for at see, om Spiritualisterne kunne organisere et ordentligt System. Naar de have beviist dette spl-

destgjorende, er det tidsnok at indromme dem lidt Videnskabelighed, men inden dette skeer, paastaae vi, at Spiritualismen er Virvar, at deres Samsund er uden Magt og Grundsætninger, uden Hoved og Dele, aldeles som — det gjør mig meget ondt at sige det — men aldeles som de saakaldte Christnes Gud. De sige jo, at han har hverken Legeme, Dele eller Lidenskaber, og man burde tilføie, er uden Magt og Grundsætning, thi det Sidste er en Selvsølge af det Første.

Naar vi see noget Solidt og Varrigt, noget, som frembringer Godt, opbygger, danner, opholder og forbedrer Folkets Tilstand, kalde vi det Godt og sige, det kommer fra Gud; og naar vi see Noget, som stader, odelægger og nedbryder et Samsund, og som fremkalder Forvirring, Splid, Uvind, Had og Bitterhed mellem Mand og Mand, stemple vi det uden videre som Ondt og sige, at det kommer hernebenfra. Alt Ondt udspringer fra Dybet, alt Godt kommer fra Gud.

Jeg tænkte ikke, jeg skulde have talt saalænge, da jeg begyndte, men havde kun isinde at give Brødrene nogle Texter; de kunne prædike derover eller lade være, just som de behage. En eller anden af dem vil sandsynligviis tale om Guds Riges Opbyggelse paa Jorden og om Regjeringsmetoden i samme, der er beregnet paa at gjøre Folk af eet Hjerter og eet Sind. Jeg er rede til at bevise for enhver fornuftig Forsamling eller god Philosoph eller tænksomt Menneske, der har Forstand nok til at stjelne mellem Hvidt og Sort, Dag og Nat, at jo nærmere et Samsund slutter sig sammen i Forretninger, jo større vil dets Held og Lykke være. Enighed er Styrke, Uenighed er Svaghed og Forvirring.

Jeg veed ikke, om jeg skal berøre

Spiritualismen lidt endnu. Den er liig Methodismen og de andre Sekter, hvad Enighed og Sammenhold angaaer. Dengang jeg var Methodist, sagde man til mig: „Du kan blive døbt med Begravelsens Daab, hvis Du absolut onsker det, men vi i troe ikke paa Nødvendigheden deraf; vi give alle Menneſter frit Valg.“ „Godt,“ sagde jeg, „der findes mange Principer i Baptisternes Lære som jeg ikke synes saa godt om som Eders, men deres Begravelsesdaab troer jeg paa og den vil jeg døbes med,“ og saa blev jeg da ogsaa døbt paa den Maneer. Saaledes sige Spiritualisterne ogsaa.

En Anden siger maaskee: Jeg onsker at knæle ned i Vandet og saae Vandet øst over mit Hoved. Vi troe ikke paa den Døbeform, siger Methodisten, men Du kan gjerne saae det paa den Maade, hvis Du onsker det; den ene Maade er ligesaa god som den anden! Det samme sige Spiritualisterne.

Atter en Anden siger maaskee: Jeg onsker at stige ned i Vandet og blive døbt forlænds. Godt, siger Præsten, jeg troer ikke det gjør noget til Sagen, og hvis De virkelig onsker det, kan De godt blive døbt paa den Maade. Ligesaa sige Spiritualisterne. Atter en Anden siger: Jeg onsker at sidde i min Stol, og at Præsten skal byppe sine Fingerspidser i Fontænen og stænke det paa min Pande og kalde det Daab i Treenhedens Navn. Vi gaar ind paa det, siger Methodisten, det ene er ligesaa kraftigt som det andet! Det samme sige Spiritualisterne. Hvorfor omtaler jeg dette? Fordi Menneſter, der døbes paa hvilkenſomhelst af disse forskjellige Døbemethoder, kunne alle saae Meddelelser fra Aanderne, sige de, at de sanktionere alle disse Former. Methodistene sige: Vi troe paa en Gud uden Legeme, Del og Lidenskaber. Det

samme sige Spiritualisterne, Presbyterianerne og de andre Sekter, men ikke saa med de Sidste-Dages Hellige. Hvad Daabens Ordinance angaaer, sige de: Gaa ned i Vandet og bliv begravet med Kristus i Vandet, og kom op af Vandet ligesom Kristus kom op af Vandet, da den Hellig Aand soer ned over ham i en Dues Skikkelse, medens en Røst fra Himlen sagde: Dette er min elskelige Søn, hør ham; han vil sige Eder, hvad I skulle gjøre, og lære Eder sande Principer; han har ingen Traktioner at overvinde, ingen vrang Forestillinger, indprentede af hans Forældre, hvorved han bindes til Sekterne paa Jorden; hør blot ham og erhold Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave. De Sidste-Dages Hellige sige til Folket: Omvend Eder og tro paa Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus; tro paa det hellige Evangeliums Gaver og Kræfter, thi de kunne erholdes ligesaa let paa denne vor Dag som nogensinde tilforn. Nu er det Tid at troe paa den Herre Jesus Kristus, nu er det netop Tiden, vi skulde anerkjende ham og troe paa Ordinanceerne, Gaverne og Kræfterne, som han har forjættet Guds Børn. Vi leve netop i en ny Uddeling af Evangeliet, ja paa den Tid, som Petrus omtalte paa Pinfestens Dag: Forjættelsen er til Eder og til Eders Børn og til Alle, som Herren vor Gud vil kalde dertil. Har Herren kaldt paa Menneſtens Børn i denne vor Dag? Ja i Øst og Vest, i Nord og Syd, i Jordens fjerneste Egne. Han har atter kaldt paa Menneſtene, at de skulle omvende sig og troe paa den Herre Kristus.

Hvis saadan Organisation havde eksisteret lige fra Apostlenes Dage indtil nu, hvis der ingen Tilbagegang, ingen Apostasi havde fundet Sted og det hellige Præstedømme havde udstrakt sin

Birketreds til Jordens yderste Grændser, hvor vilde saa Eders Bantro være idag? Den vilde ikke have eksisteret paa Jorden. Børnene vilde være blevene oplærte i Herrens Tugt og Formaning, og hele Verden vilde været fuld af Guds Kundskab nu, istedetfor Mørke.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Nyt Aar.

Med dette Nummer begynde vi paa det ubekjendte Aar 1871, men vi møde det fulde af glade Forhaabninger. Hvilke store og vigtige Begivenheder Aaret fører i sit Skjød, er viseligt skjult af Skjæbnernes Styret, indtil han Time for Time, Dag efter Dag aabenbarer samme for os, og lykkelige ere de, der leve saaledes, at de kunne være tilfredse med Guds Tilfælde.

Mørk og usikker som Fremtiden kan være for kortsynede Mennesker, Fortiden har dog været riig paa alvorlige Tugtelsler for Menneskehedens og har været os en god Erfarings Skole, som Alle kunne hente Gavn af, og den burde have lært Alle at indsee Hensigten med Guds forunderlige Handlemaade med sine Børn. Nogle lærde paastaae, at „Historien gjentager sig selv.“ Hvorvidt dette er Tilfældet med Hensyn til Verdensbegivenhedernes Gang, vide vi ikke, men det ere vi overbeviste om, at da Herren stabte Jorden og satte Menneskene paa samme, havde han allerede lagt en Plan til Menneskeslægten's Gjenløsning, samt at han i alle Verdensbegivenheder har trolig holdt fast ved den lagte Plan, og han vil fremdeles gjøre saa, indtil han har fuldbyrdet sine Diemed.

I Haab om, at det nye Aar vil være til Velsignelse for alle dem, der elske, frygte og ære Gud, ville vi kaste et Tilbageblik paa det forløbne Aar. 1870 var et Afsnit af Verdenshistorien, som var særdeles rigt paa Begivenheder — det var et Aar, som aldrig vil glemmes af dem, der have iagttaget Tidernes Tegns og Tidernes Aand. Hvo, der i mindste Maade er bekjendt med Propheternes Forudsigelsler, baade Fortidens og Nutidens, og som have læst om Kjendetegnene, der skulde gaae forud for Christi anden Tilkommelse og Fredsrigets Oprettelse, hvo, spørge vi, er saa blind, at han ikke har kunnet see mange af disse Begivenheder opfyldes? Har der ikke været Krig og Rygter om Krig? Har Nation ikke staaet op mod Nation? Rige mod Rige? Har der ikke været Jordstjælv hist og her?

So forfærdelige Jordstjælv have hyppig hjemsogt forskjellige Egne paa Jorden i de seneste Aar, Hunger og Pest have været ualmindelig udbredte, og Krig med alle dens Nødsler raser endnu blandt Europas „christeligste“ Nationer. Blomstrende Byer lægges i Aske, frugtbare Egne nedtrampes, de rigeste Markter, de skønneste Skove og de nydeligste Parkanlæg og Haver offres til Udelæggelsen, de eleganteste Villaer og fyrstelige Paladser ligge i Ruiner, kostbare Kirker, Biblio-

thæder med uerstattelige Samlinger ere gaaede op i Luer, og Tusinder af sordums lykkelige Hjem have sørgmodigt deres forfulede og rygende Levninger mod Himlens Bue, medens sammes Beboere enten ere offrede paa Krigen og Hadets Alter eller vride sig paa deres Smertensleie som Krøblinger, eller streife om som Flygtninge paa fremmede Egne, ofte forgjæves søgende en Vid Brød, hvormed deres Hunger kan stilles. Hundredetusinder af Mennekeliv ere offrede — ja selv uskyldige Kvinders og Børns, andre Hundredetusinder fult som Fanger i et fremmed Land, uden at kunne komme deres Familier og Venner tilhjælp, uden at vide, om de ere at finde blandt de Levende eller Døde, om de ere i deres eget Land eller bortførte som de selv. Frygtelige som Beretningerne fra de belejrede Byer i Frankrig lyde, er dog kun Mindsteparten af alle Nødslerne komne til Publikums Kundskab. Naar en fuldstændig og sandtru Rapport engang bliver bragt for Dagen med Hensyn til denne Part af Begivenhederne i 1870, vil man ganske vist blive slagen med Forfærdelse. Og saa tænk engang, dette er foregaaet blandt christne Nationer, der holde Kristus og Guds Moder op som Forbilleder, og som sige sig at hylde og efterleve hans Lære! Men Kristus selv siger: Alt dette er kun Begyndelsen til Veerne.

Er det muligt, at dette er Folkets Bestemmelse, at dette er Verdens Dom? Er der intet Haab om Redning? Se, en naadig Gud og hans Son Jesus Kristus, Verdens Frelser, har aabnet en Vej til Befrielse. En hurtig og grundig Omvendelse fra Synd, Lydighed mod Evangeliets Fordringer og Annamelsen af Herrens Mand er den eneste Maade, hvorpaa Jordens Beboere kunne undslippe den kommende Brede, som Gud i sin Wiisdom udsæer over en gjenstridig og salden Verden.

Efter som Ugudelighed og Vantro tiltager i Verden, vil de Ugudeliges Brede og Had vende sig mod de Hellige, og Guds Børn kunne ikke vente Andet end at blive haanede og forfulgte for deres Religions Skyld. I samme Forhold som Guds Rige voger i Kraft og Omfang, vil de Ugudeliges Undergang nærme sig og Satan vil fordobble sine Bestræbelser for at kuldkaste den Almægtiges Planer. I afvigte Aar have vore Hjender gjort Alt hvad der stod i deres Magt for at bringe Sorg og Ulykke over Zion, men i ethvert Forsøg er det tilsigtede Onde faldet tilbage paa dem selv, og saaledes vil det altid gaae, saalænge som de Hellige ere trofaste og holde Herrens Bud.

Af den statistiske Rapport vil sees, at der i det forløbne Aar er tillagt den Skandinaviske Mission 853 nye Medlemmer, hvilket udgjør, med Fradrag af de Udelukte, Døde og Emigrerede, et Overflud af 137 mere end forrige Aar, saa man kan heraf see, at Missionen er i stadig Væxt. I Storbritannien, Schweiz, de Forenede Stater, Australien og Sandwichsøerne har Evangeliet ligeledes gaaet ganske godt frem. Udsigterne for Missionens Fremme i Skandinavien i det nye Aar ere meget lovende, og vi haabe, at de Vidske ville fornye deres Bestræbelser for at bringe vore Landsmænd til Kundskab om Sandheden, baade ved Ord og Gjerning. Gid Alle vilde begynde det nye Aar med denne Beslutning, og alvorligt stræbe at sætte den i Udførelse.

Haabende, at de Hellige og vore Venner have nydt en glad og behagelig Tuul, slutte vi denne Artikel med Ønsket om, at det nye Aar maa bringe Eder Alle Held og Velsignelse.

Ældste Svante Johanson, der har arbejdet tro i den svenske Mission i de sidste sex Aar og i den senere Tid har arbejdet som omreisende Ældste i Fankøping Conference, er bleven løst fra sit Kald i denne Mission med Tilladelse at reise til Liverpool, hvor Præsident Eldredge ønsker hans Assistance i Contoiret. Vi vilde gjerne beholdt Ældste Johanson i den Plads, han nu indtager, hvor han har arbejdet med megen Flid, og vi ønske ham af ganske Hjerte Held og Lykke i hans nye Stilling.

Jordstjælv's Vidnesbyrd.

(Fra „Deseret News.“)

Physiske Træninger i Jordens Indre og politiske Omvæltninger paa dens Ydre synes at følges ad med saadan Regelmæssighed og have været saalænge, at Rolighed enten paa eller under Jordens Overflade vilde næsten blive betragtet som en unormal Tilstand. I de sidste to, tre Aar have Jordrystelser været saa almindelige, at vor Tid maa ansees som særlig udtaaret dertil. Mulig at deres Hyppighed er beregnet paa at gjøre Menneskene fortrolige med Skræcken, eller for at give dem, og da især Amerikanerne, Leilighed til at optænke nogle Nyt til at afvenne eller forebygge dette Onde, og saaledes atter vise Aandens Overlegenhed over Materien og dens Kræfter. Svadenten det nu forholder sig saa eller ei, er her en riig Mark for Geniets Forskninger.

For to eller tre Aar siden forstræktes hele Verden ved Efterretningerne om det store Jordstjælv i Sydamerika, hvorved Tusinder af Mennesker omkom i

Peru, Chili og tilgrændsende Stater, og uberegnelige Millioner af Eiendom odelagdes. Siden den Dag have disse skrækelige Konvulsioner i Jordstjælvet yttret sig i Sydhavsøerne, Lilleasien, forskjellige Steder i Europa, Californien og Nevada, og idag (26de Octbr.) læse vi i vore Telegraphdepecher, at Befolkningen i de østlige Stater igaar bleve skræmmede med samme Hjemføgelse. I Nysestelserne synes at være gaaede over hele Canada, Ny Englands Staterne, New York, Ohio og saa fremdeles.

Krigen med alle dens Nødsler hærjer Europa, Pestilente lægger Tusinder af Ulykkelige i Graven, og Hunger — idetmindste i de af Preussens overbovmede Egne i Frankrig — har begyndt sin sorgelige Mission. I Sandhed, det er en betydningsfuld Tid, vi leve i, og giver Anledning til alvorlige Reflektioner for tænksomme Folk.

De Sidste-Dages Hellige have imøde-
seet disse Ting i en Række af Aar og

have propheteret derom i Skrift og Tale; for de ere disse Plager af langt større Interesse end for den øvrige Menneſtehed. De vide, at Meſſia anden Komme og hans Riges Oprettelse paa Jorden ſkulde forberedes netop ved ſaadanne Midler; derfor ere de ikke forſtrækkede eller bange. Baade Fortidens og Nutidens Aabenbaringer godtgjøre, at Tegn og Undere ſkulde ſee i Himlene og at Ulykker og Nødsler af overrødentlig Beſtafenhed ſkulde ramme Jorden paa den her antydede Tid. De Hellige ere meddeeltige i Rigets Opbyggelse, og om end Verden haaner dem derfor, kan denne Kundſkab aldrig berøves dem. I mange Aar have de advaret Verden og gjøre det endnu med yderſte Kraft og anſtrengte ſig for at udfamle de Gode og Trofaſte fra alle Nationer.

En af vore nyere Aabenbaringer ſiger, at efter „mine Elſters Vidneſbyrd ſkal jeg prædike for Folket med Jordskjælv, Krig“ osv. Enhver, ſom lægger Mærke til Tiberneſ Tegn, kan ſee Opfyldelſen af denne Forudſiggeſe. Saagodtſom hver Part af Europa er bleven advaret; det ſamme gælder dette Land, og om ogſaa Menneſtene i Almindelighed forkaſte Sandhedens Budbærere og ſpote vore Elſter, ſom ſøge at grundfæſte Guds Rige paa Jorden og forberede Fredsregjeringen, vide de med urokkelig Overbeviſning, at deres Vidneſbyrd er ſandt, at Bærket er et Faktum, at Jordskjælvenes Vidneſbyrd er kommen, og at andre — ligesaa frygtelige og overbeviſende ſom de ſtedfundne — ſnart ville indfinde ſig.

Correspondance.

Amerika.

Huntsville, Utah, den 17de November 1870.

Præſident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Siden jeg ſidſt ſkrev Dem til, er jeg bleven Handelsbetjent i vort Settlements Boutik, og griber Leiligheden eſterat Handelstiden er ude at ſkrive nogle ſaa Linier til Dem i Aften. Jeg ſkrev et Par Ord for en Tid tilbage angaaende Subſkription paa „Stjernen,“ og jeg forventede, at den vilde været her nu. Jeg har ſendt Pengene til Hiſtorieſriverens Contoir i Salt Lake, og de Hellige længe meget eſter den; ingen Dag hængaer uden Spørgſmaal angaaende ſamme. Sex Exemplarer onſes ſnareſt mulig tilſendt mig. —

Jeg har kjøbt mig en af de bedſte Farme i denne Dal, og er taknemmelig til Gud for Leiligheden og Midlerne til ſamme; om Herren vil velſigne mine Beſtræbelſer og give mig Lykke, da haaber jeg at have et ſorgfrit Udkomme for min Families Ophold.

Min Broder har nylig aflagt os et Beſøg; han er utilfreds og onſter at flytte tilbage til Utah. Han indſeer ſin Daarſtab, men mangler Ydmyghed til at bøie ſig tilſtrækkelig for at neddrage Guds Aand over ſig, dog haaber jeg, at den Dag vil oprinde, om Herren ſparer hans

Liv. Han fulgte Kampen i Congressen med Interesse, og ønskede at assistere os om mulig, hvis Customs Bill var bleven vedtaget i Congressen. Gouvørnør Schaffer døde, medens han var her.

Amasa M. Lyman har været i Ogden; han fornægter al guddommelig Kraft i Præstedømmet og tilintetgjør Alt hvad han tidligere har opbygget. O; hvilke Taaber Menneskene ere, naar de løfte deres svage Hænder imod en almægtig Guds sterke Arm, som har svoret, „at hver den, som løfter sin Haand mod Zion, skal sonderknuzes.“ Josephiterne prøve af al Magt at drage Sjæle fra Evangeliet, men enhver trofast Hellig befæstes mere i Sandheden derved, og kun en Taabe, som har overtraadt sin Pagt og i Gjærning fornægtet sin Gud, vil nogenfinde løbe efter saadanne usle Phantasier.

Jeg føler mere af Guds Aands Vidnesbyrd end nogenfinde, og ønsker at formane mine gamle Venner til Trofasthed, thi Sandheden vil seire og bestaae evindeligt, og den, der bliver bestandig indtil Enden, vil arve Livets Krone. Jeg troer, jeg maa slutte, thi ellers kommer jeg ind paa Prædikaanden. Jeg vil lade dem, som Herren har kaldet dertil, gjøre dette, men det er min Glæde at raabe længe og høit, at Herren er Gud og hans Rige vil bestaae.

Maa Herren velsigne Dem, kjære Broder, og Deres Medarbejdere i Herren, at I maae vandre ubesmittede for ham, da vil hans Gjærning fremmes og Zions Lys skinne blandt Nationerne.

De er venligst hilset fra Deres Broder i Christo

P. C. Geertsen.

Norge.

Stavanger, den 3die December 1870.

Præsident W. B. Cluff.
Kjære Broder!

Tillad mig herved at tolke Dem min Taknemmelighed for al udviist Godhed, og maa Herren velsigne Dem med Bistand og Kraft til at udfylde Deres ansvarfulde Plads overeensstemmende med Herrens velbehagelige Villie.

Det er mig en stor Glæde og Tilfredshed at forkynde Evangeliets Sandheder blandt Menneskenes Børn. Herrens Gjærning gaaer stadig frem trods alle Fjendens ivrige Bestræbelser, og Zion vil seire. Vi ere udsendte som Medskabere i Herrens Haand til at grundfæste Sandhed og Ret paa Jorden, og da han er vort Lys og vor Trøst, gaae vi frimodigt frem i vort Kald.

De Hellige her i Stavanger ere

meget gode Folk, og der søies bestandig Nogle til Menigheden. Min Helbred er god, og det Bedste er, at jeg nyder fuldt op af Herrens Aand, som jeg har søgt at neddrage over mig ved ydmyg Bøn og Paakaldelse.

Jeg har med megen Glæde arbejdet under Broder Browns Bestyrrelse, siden han kom til dette Land, og jeg kan med Sandhed sige, at han er en Guds Mand. Jeg har reist meget omkring i dette Land, siden min Ankomst hertil i afsvigte Suni Maaned, og har stræbt at belære og opmuntre de Hellige efter bedste Evne, og har jeg end ikke haft den Glæde at overberise Mange om Evangeliets Guddommelighed, haaber jeg dog, at mit Arbejde

ikke har været frugtesløst, hverken for de Helliges eller for mit eget Velkommende. Jeg har altid søgt at lære dem Himlens evige Sandheder, paadet at de kunne berebe sig en Plads i Guds Rige; jeg har søgt at lære dem saa godt som jeg formaaer Nødvendigheden af at efterleve deres Religion samt at spare hvad de kunne for at tilveiebringe deres Udrielse fra Trældommen her og engang blive samlede paa det Sted, Herren vor Gud har udseet til et Befrielses- og Dpreisningssted. Det er sørgeligt at see, hvorledes Folk ere nedfunkne i Armod og Slid i disse Lande; de trælde sig næsten tilbøde for en ussel Betaling, der neppe er nok til at kunne holde Legem og Sjæl tilfammen med, og det endda paa en Kost, der neppe fortjener Navn af Mennekesode.

Dg dog ere de Fattige de lykkeligste, thi nogle faa iblandt dem annamme Evangeliet i Idmøghed og erholde et

Haab om en bedre Fremtid, medens de Rige lade haant om Evighedens Statte, som tilbydes dem. Vi vide, at det evige Rige er oprettet, og alle Jordens og Helvedes Magter forenede formaae ikke at omstøde det. Den Dag vil komme, som Propheten siger de Stolte og Hovmodige, de Rige og Fornemme ville værne om Zion og yde hende deres Bestyttelse og Hyldest, og boie sig for Zions Konge, den eneste retmæssige Kregent paa denne Klode.

De Hellige her, stjondt i smaa Kaar, have med Redebønhed hjulpet mig i timelig Henseende for at fremme Herrens Gjerning; de ere gode, varmtisøende Folk, og jeg føler til at takke dem alle for deres udviste Godhed og Kjerlighed.

Bestandig bedende for Deres Vel, tegner jeg mig Deres Broder i Fredens Evangelium

Mons Andersen.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 95.)

Dette Sendebud forkyndte, at han var en af Guds Engle, sendt for at bringe de glade Tidender, at den Pagt, Gud havde gjort med gamle Israael, var ved at blive opfyldt, at det forberedende Arbeide for Messias anden Komme snart vilde blive paabegyndt; at Tiden var forhaanden, da Evangeliets Fylde vilde blive prædiket med Kraft iblandt alle Nationer, at et Folk kunde blive beredt for den tusindaarige Regjering. Jeg blev underrettet om, at jeg var udvalgt til at blive et Redskab i Guds Haand til at udføre nogle af hans Hensigter i denne herlige Uddeling.

Jeg fik ligeledes Underretning angaaende Urindvaanerne i dette Land og blev gjort bekendt med hvem de vare og hvorfra de kom, ligesom der blev givet mig en fortsattet Beretning om deres Oprindelse, Fremadstriden, Civilisation, Love, Regjeringsform, Ketsfærdighed og Ugudelighed, og hvorledes Guds Belsignelser tilsidst bleve tagne fra dem. Det blev mig ogsaa fortalt, hvor nogle Plader vare skjulte, paa hvilke var indgraveret et kort Udtog af de gamle Profeters Optegnelser, som havde levet paa dette Fastland. Engelen viste sig for mig tre Gange den Nat og omhandlede de

samme Emner. Efter at have modtaget mange Besøg af Guds Engle, som forklarede mig Storheden og Herligheden af de Begivenheder, der skulde finde Sted i de sidste Dage, leverede Herrens Engel mig Optegnelserne om Morgenens den 22de September 1827.

Disse Optegnelser vare graverede paa Plader, der saae ud som Gulb; hver Plade var sex Tommer bred og otte Tommer lang, og ikke fuldkommen saa tyk som almindelig Blik. De vare fulde af Graveringer i det ægyptiske Sprog og sammenheftede i et Bind ligesom Bladene i en Bog med tre Ringe, der gik igjennem det Hele, hvis Tykkelse var omtrent sex Tommer, og hvoraf en Deel var forseglet. Skriftegnene paa den Deel, som ikke var forseglet, vare fine og smukt graverede. Hele Bogen bar Kjendetegn paa ældgammelt Arbejde og vidne om megen Dygtighed i Gravorkunsten. Tilligemed Optegnelserne fandtes et besynderligt Instrument, som de Gamle kaldte „Urim og Thummim,“ hvilket bestod af to klare, gjennemsigtige Stene, indsatte ligesom Glas i et Par Brillor og sættede til en Brystplade. Ved Hjælp af Urim og Thummim oversatte jeg Optegnelserne formedelst Guds Gave og Kraft.

I denne vigtige og interessante Bog indeholdes Amerikas Historie ligesaa den første Rebsættelse af Kolonister, som kom fra Babels Taarn, da Sproget blev forvirret, indtil Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter Kristus. Gjennem disse Optegnelser blive vi underrettede om, at Amerika i Oldtiden var beboet af to særskilte Folkeslag. Det første kaldtes Jarediter og kom lige fra Babels Taarn. Det andet kom lige fra Jerusalem, omtrent sex Hundrede Aar før Kristus. De vare fornemlig Israelliter og Josephs Efterkommere. Jarediterne vare ødelagte

ved den Tid Israelliterne kom fra Jerusalem, og disse toge derfor Landet i Besiddelse efter dem. Størstedelen af sidstnævnte Folk faldt i Krig henimod Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. Chr. Levningerne af samme ere de Indianere, som nu beboe dette Land.

Denne Bog lærer os ogsaa, at vor Frelser aabenbarede sig paa dette Fastland efter sin Opstandelse; at han oprettede Evangeliet i dets Fyld, med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser; at de havde Apostler, Profheter, Hyrder, Lærere og Evangelister; den samme Orden, det samme Præstedømme og de samme Ordinancer, Gaver, Kræfter og Velsignelser, som man nød paa det østlige Fastland; at Folket blev ødelagt formedelst deres Ugudelighed; at de sidste Profheter, der levede iblandt dem, bleve befalede at skrive en kortfattet Skildring af deres Profheter og Historie og derpaa skjule den i Jorden, samt at den senere skulde komme frem for i Forening med Biblen at fuldbyrde Guds Hensigter i de sidste Dage. For dem, der ønske en mere omstændelig Beretning, vil jeg henvisse til Mormons Bog, som kan erholdes hos vore omreisende Uldster og Missionærer.

Saa snart som Efterretningen om denne Opdagelse blev bekendt, udspreddes falske Nygter, feilagtige Fremstillinger og Bagvaskelser med Windens Hurtighed i enhver Retning, og Huset var ofte omringet af Rovere og ondskabsfulde Personer. Flere Gange blev der stude efter mig og ethvert Middel blev anvendt for at faae Pladerne fra mig, men Guds Kraft og Velsignelse var med mig, og Nogle begyndte at troe mit Vidnesbyrd.

Den 6te April 1830 blev „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ organiseret i Byen Fayette, Seneca

County, i Staten New York. Nogle Faa bleve kaldede og ordinerede ved Aabenbarelsens og Prophetiens Aand og begyndte at prædike efter som Aanden gav dem at sige, og Skøndt Svage, bleve de nu styrkede ved Guds Kraft, og Mange bleve bragte til Omvendelse, begravne i Vandet og fyldte med den Hellig Aand formedelst Haandspaalæggelse. De saae Syner og propheterede, Djæble bleve ud-drevne og de Syge helbredede ved Hænders Paalæggelse. Fra den Tid rullede Bølget fremad med forbausende Hurtighed og Menigheder bleve snart oprettede i Staterne New York, Pennsylvaniaen, Ohio, Indiana, Illinois og Missouri.

I sidstnævnte Stat blev et stort Settlement dannet i Jackson County. Mange sluttede sig til Kirken og vi voksede hurtigt. Vi opkjøbte store Landstrækninger, vore Aulægsaarde bugnede af Overflodighed og Fred og Betsignelse herskede i vore Familiekredse; men vi kunde ikke sympatisere med vore Naboer, af hvilke mange vare af slet Charakter, og havde været nødte til at flytte fra andre Dele af det civiliserede Samfund for at undgaae Retfærdighedens Arm. Vi kunde ikke tage Deel med dem i deres natlige Optøier, deres Helligbrøde, deres Hazardspil og Hestevæddeløb. De begyndte med at ud-

lee os, dernæst at forfølge os og tilsidst organiserede de sig som en Komplot, der brændte vore Huse, tjærede, fjærede og pidste mange af vore Troesbrødre og tilsidst fordrev dem fra deres Hjem, hvorved de nødtes til at streife om paa den viltsomme Prærie uden Ly eller Bestjættelse, indtil Bornene efterlod blodige Spor paa Veien af deres blødende Fødder. Dette sandt Sted i November Maaned, og de havde intet andet Tag over Hovedet i denne kolde Aarstid end Himlens Hvæving. Alle disse Voldsgjerninger og Umenneskeligheeder saae Regjeringen gennem Fingre med, og uagtet vi havde lovgyltige Skjoder paa vore Eiendomme og albrig havde krænkert nogen af Landets Love, fik vi dog ikke mindste Dpreiðning.

Blandt disse, der saaledes bleve fordrevne fra Huus og Hjem, vare mange Syge, som maatte søge Tilflugt, hvor de bedst kunde. Resultatet var, at en stor Deel af dem døde; mange Børn bleve forældreløse; Hustruer bleve Enter; Mænd bleve Enkemænd; vore Eiendomme toges i Besiddelse af Pøbelen, mange Tusinder Kreaturer, Faar, Heste og Sviin, Huusgeraad og Kjøbmandsvarer bleve os berøvede eller ødelagte, vort Trykkeri ligeledes.

(Fortsættes.)

Notits.

Herved bekendtgjøres, at Distrikterne Fyen, Slesvig og Holsteen ere organiserede som en ny Conference under Navn af *Ddenſe Conf.*, og at Eldste N. Chr. Edleffen er bestillet til at præsidere over samme.

W. W. Cluff,
Præsident over den Skand. Mission.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Scandinavien.
For Aaret 1870.

Conferencer.	Brene	Hovprester	Af de Faldjers	Pfister	Prester	Lerere	Diaconer	Medlemmer	Dobte	Udelufte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	10	2	2	83	31	20	10	806	142	81	68	13	954
Aalborg . . .	4	2	1	53	14	9	7	494	67	39	35	10	580
Aarhus . . .	8		1	60	21	31	4	543	90	25	47	5	660
	22	4	4	196	66	60	21	1843	299	145	150	28	2194
Norge.													
Christiania . .	7		2	66	30	49	9	674	116	60	32	5	830
Sverrig.													
Stockholm . .	8		1	40	11	24	10	533	220	50	26	7	619
Tonkeping . .	10		1	46	18	16	17	473	71	44	37	16	571
Skane . . .	18			48	23	18	4	482	147	60	30	7	575
	36		2	134	52	58	31	1488	438	154	93	30	1765
Summa . . .	65	4	8	396	148	167	61	4005	853	359	275	63	4789

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	97.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb	
Redaktionens Bemærkn. (Nyt Aar)	104.	(forfat)	109.
Jordstjælvs Vidnesbyrd	106.	Statistisk Rapport	112.
Correspondance	107.		

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Bording.